

Sygn. akt: III AUa 61/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

SSO del. Joanna Kasicka

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r. w Łodzi

sprawy **J. S. (1)**

przeciwko **Zakładowi Emerytalno - Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.**

o wysokość emerytury policyjnej,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt: VIII U 567/13,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 61/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2012 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, na podstawie art. 15b w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji nr 190345/2012 z dnia 28 czerwca 2012 r., ponownie ustalił wysokość emerytury policyjnej J. S. (1). Wysługa emerytalna przy uwzględnieniu okresów służby wykazanych w Informacji z IPN wyniosła: służba w (...) w wymiarze 7 lat, 11 miesięcy i 23 dni (okres od 13 kwietnia 1990 r. do 5 kwietnia 1998 r.), okresy służby określone w art. 13 ust. 1 pkt. 1b w wymiarze 16 lat, 11 miesięcy i 12 dni (okres od 1 maja 1973 r. do 12 kwietnia 1990 r.), okresy nieskładkowe przed służbą w wymiarze 5 lat (okres od 1 października 1967 r. do 30 września 1972 r.). Od dnia 1 września 2012 r. miesięczna wysokość emerytury, z uwzględnieniem podwyższenia z tytułu wysługi lat i z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, wyniosła kwotę 4.853,92 zł. Wypłatę emerytury w wysokości ustalonej tą decyzją wstrzymano z uwagi na posiadanie prawa do korzystniejszej renty inwalidzkiej.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. S. (1) podniósł zarzut błędnego zaliczenia okresu służby pełnionej do 1990 do służby w organach bezpieczeństwa państwa, co spowodowało obniżenie wskaźnika podstawy wymiaru emerytury za każdy rok służby we wskazanym okresie z 2,6 % do 0,7 %. Po ostatecznym sprecyzowaniu stanowiska wnioskodawca wniósł o przeliczenie okresu od 25 sierpnia 1978 r. do 13 lipca 1979 r. oraz okresu od 1 czerwca 1984 r. do 12 kwietnia 1990 r. przy zastosowaniu współczynnika 2,6 %. Podtrzymał zawarte w odwołaniu żądanie przedstawienia pytania prawnego Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie J. S. (1).

Wydając zaskarżony wyrok sąd pierwszej instancji za podstawę orzeczenia przyjął następujące ustalenia faktyczne:

J. S. (1) urodzony (...) ostatnio służbę pełnił w Delegaturze (...) w Ł. na stanowisku zastępcy szefa.

Decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 4 maja 1998 r. ustalono uprawnienia wnioskodawcy do emerytury policyjnej od dnia 5 kwietnia 1998 r., to jest od daty zwolnienia ze służby. Przy ustalaniu wysokości emerytury uwzględniono wysługę emerytalną, to jest służbę w (...) w wymiarze 24 lat, 11 miesięcy i 4 dni (okres od 1 maja 1973 r. do 5 kwietnia 1998 r.) i okresy nieskładkowe przed służbą w wymiarze 5 lat (okres od 1 października 1967 r. do 30 września 1972 r.). Podstawa wymiaru emerytury wyniosła kwotę 4.340,48 zł. Emerytura z tytułu wysługi lat wyniosła 75 % podstawy wymiaru, to jest kwotę 3.255,36 zł, plus 5 % podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, to jest 217,02 zł.

Decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 4 maja 1998 r. ustalono uprawnienia wnioskodawcy do policyjnej renty inwalidzkiej od dnia 5 kwietnia 1998 r. Wypłatę renty zawieszono z uwagi na posiadanie prawa do korzystniejszej emerytury. Policyjna emerytura wnioskodawcy po waloryzacji od 1 marca 2012 r. wraz z przysługującymi dodatkami wyniosła kwotę 6.425,84 zł brutto.

W informacji o przebiegu służby z dnia 28 czerwca 2012 r. nr (...) Instytut Pamięci Narodowej na podstawie posiadanych akt osobowych poinformował, że wnioskodawca w okresie od 1 maja 1973 r. do 12 kwietnia 1990 r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów. Powyższa informacja do Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA wpłynęła w dniu 3 lipca 2012 r. Informację o przebiegu służby z dnia 28 czerwca 2012 r. nr (...) Instytut Pamięci Narodowej anulował i wystawił nową nr (...), zgodnie z którą służbę w organach bezpieczeństwa państwa wnioskodawca pełnił w okresie od 1 maja 1973 r. do 31 lipca 1990 r.

W okresie od 1 października 1967 r. do 13 kwietnia 1973 r. wnioskodawca obywał 5-letnie studia stacjonarne na Wydziale Włókienniczym Politechniki (...).

W K. Miejskiej MO w Ł. wnioskodawca został zatrudniony od 1 maja 1973 r. na stanowisku inspektora w Wydziale III.

W okresie od 21 stycznia 1975 r. do 3 sierpnia 1975 r. wnioskodawca został zaliczony w nieetatowy stan studentów Studium (...) w Ś.. Studia podyplomowe w Akademii Spraw Wewnętrznych wnioskodawca obywał w okresie od 21 stycznia 1975 r. do 31 lipca 1975 r.

Z dniem 29 lipca 1975 r. wnioskodawca został mianowany na stanowisko podporucznika MO. Od 1 sierpnia 1977 r. wnioskodawca zajmował stanowisko starszego inspektora w Wydziale III-A K. (...)w Ł..

Z dniem 30 czerwca 1978 r. wnioskodawca został przeniesiony służbowo do dyspozycji Dyrektora (...), a od 1 lipca 1978 r. był na etacie inspektora w Ministerstwie(...)

W okresie od 25 sierpnia 1978 r. do 12 lipca 1979 r. wnioskodawca był słuchaczem Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w K.. Ośrodek (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zajmował się szkoleniem oficerów dla potrzeb

wywiadu. Ośrodek podlegał pod Departament I. Ukończenie szkolenia było warunkiem dalszej pracy w wywiadzie. W trakcie szkolenia każdy ze słuchaczy figurował pod fikcyjnym, nie swoim nazwiskiem.

Na przeszkolenie w Ośrodku (...) wnioskodawca został skierowany w ramach naboru do Departamentu I MSW. W trakcie szkolenia wnioskodawca był na stanie Departamentu I MSW i stamtąd pobierał wynagrodzenie. Szkolenie obejmowało naukę języka obcego, zajęcia związane z zagadnieniami sztuki operacyjnej, ćwiczenia praktyczne na sprzęcie wywiadowczym. Wnioskodawca w trakcie szkolenia figurował jako J. S. (2).

Bezpośrednio przed pobytem w Ośrodku (...) wnioskodawca pracował w służbach zajmujących się ochroną przemysłu, to jest w wydziale V Ochrony (...) wyodrębnionym z Wydziału III.

Od 20 września 1979 r. wnioskodawca został przeniesiony służbowo do dyspozycji komendanta Komendy Wojewódzkiej MO w Ł.. Od 1 października 1979 r. był zatrudniony w Komendzie Wojewódzkiej MO w Ł. na stanowisku starszego inspektora w Wydziale III. Organizował pracę operacyjną w sekcji III Wydziału III. Od 1 lipca 1982 r. wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku starszego inspektora w Wydziale III-1. Wydział III-1 należał do Służby Bezpieczeństwa i zajmował się ochroną szkolnictwa wyższego.

Od 1 grudnia 1983 r. wnioskodawca był zatrudniony w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w Ł. na stanowisku starszego inspektora Inspektoratu I. Z dniem 16 kwietnia 1990 r. zostały mu powierzone obowiązki kierownika Inspektoratu I, które pełnił do 12 kwietnia 1990 r.

Inspektorat I w Ł. był filią Zarządu Wywiadu w terenie. Takich fili było kilkanaście i były one rozliczane przez Centralę Wywiadu w W.. Pracownicy Inspektoratu rezydowali w Komendzie Wojewódzkiej. Bezpośrednim przełożonym dla pracowników Inspektoratu I był Szef Wywiadu. Z pracy rozliczała ich Centrala Wywiadu w W.. Centrala przekazywała instrukcje i rozliczała z pracy.

W 1989 r. Inspektorat I został przejęty przez Zarząd (...), który był kontynuatorem Departamentu I. Zajmował się wywiadem. Inspektorat nie miał własnej techniki operacyjnej. W ramach prac operacyjnych prowadzone były na przykład tajne operacje.

W strukturach (...) zamiast nazwy Inspektorat I przyjęto nazewnictwo (...) Referatu W. Zadania obydwu jednostek były takie same.

Po dniu 12 kwietnia 1990 r. wnioskodawca pracował w (...).

Zakres pracy oraz regulamin organizacyjny Departamentu I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych określało zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 maja 1970 r. nr (...). Zgodnie z § 1 Departament I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych został powołany do organizowania pracy wywiadowczej.

Uchwałą Rady Ministrów z dnia 1 października 1983 r. (...) Ministerstwu Spraw Wewnętrznych nadany został statut organizacyjny, zgodnie z którym Minister Spraw Wewnętrznych pełni funkcje Szefa ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego a Ministerstwo Spraw Wewnętrznych jest jego aparatem wykonawczym. Zgodnie z § 6 ust. 1 w skład (...) wchodzi służby m.in. Służba Bezpieczeństwa oraz Służba Wywiadu i Kontrwywiadu. Zgodnie z § 6 ust. 2 w skład (...) wchodzi jednostki organizacyjne m.in. Departamenty I, II, III, IV i V.

Zgodnie z § 5 zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 grudnia 1989 r. nr (...) w sprawie zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa działalność wywiadowczą prowadził wyłącznie Departament I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz odpowiadające mu komórki organizacyjne WUSW / (...)/. Zgodnie z instrukcją w sprawie szczegółowych zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa stanowiącej załącznik do zarządzenia z dnia 9 grudnia 1989 r. Departament I był jednostką operacyjną Służby Bezpieczeństwa.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie ubezpieczonego za niezasadne. Po przywołaniu treści przepisów art. 1, art. 13a ust. 1, 4, 5, art. 13 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 15b ust. 1, 3, 4 ustawy z dnia 18

lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, oraz art. 3 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (...), Sąd Okręgowy zauważył, że przepisy w oparciu, o które organ emerytalny wydał decyzję z dnia 1 sierpnia 2012 r., na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r. podjętego w sprawie sygn. akt K 6/09 zostały uznane za zgodne z Konstytucją. Dalej Sąd Okręgowy zauważył, że spór pomiędzy stronami sprowadzał się do tego czy służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, odwołujący się pełnił w okresie od 25 sierpnia 1978 r. do 13 lipca 1979 r., który był okresem szkolenia w Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, oraz okresie od 1 czerwca 1984 r. do 12 kwietnia 1990 r., który był okresem zatrudnienia w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w Ł.. Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący się nie złożył żadnych wniosków dowodowych zmierzających do wykazania okoliczności innych niż wynikających z cytowanych przepisów będących podstawą do wydania zaskarżonej decyzji, powodującej obniżenie świadczenia emerytalnego, w szczególności tych uregulowanych w art. 15b ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej z dnia 18 lutego 1994 r. Sąd ocenił, że z dokumentacji zawartej w aktach osobowych wnioskodawcy wyraźnie wynika, że ubezpieczony był wzorowym funkcjonariuszem Służby Bezpieczeństwa, który prawidłowo wykonywał wszystkie powierzone mu czynności. Nigdy nie był karany dyscyplinarnie, ani sądownie. Powyższe potwierdzają dokumenty z akt osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu w postaci opinii służbowych oraz wniosków personalnych na temat przebiegu jego służby. W pismach tych oceniono jego pracę pozytywnie i wynika z nich, że dobrze wykonywał zlecone zadania służbowe. Przykładowo we wniosku personalnym z dnia 6 stycznia 1981 r. odnotowano, że wnioskodawca „wykazuje dużej własnej inicjatywy w zakresie organizowania nowych tajnych akt osobowych źródeł informacji oraz systematycznego dopływu wiadomości w sprawach obiektywnych”. We wniosku personalnym z dnia 1 lutego 1978 r. odnotowano, że wnioskodawca „wyróżnia się w pracy operacyjnej, szczególnie z osobowymi źródłami informacji. Chętnie udziela pomocy młodszym stażem pracownikom we właściwym wdrażaniu ich w zagadnienia pracy operacyjnej. Aktywnie uczestniczy w życiu politycznym Wydziału - jest członkiem egzekutywy (...). W ocenie Sądu Okręgowego wskazane okoliczności świadczą jednoznacznie o tym, że wnioskodawca nie przyczyniał się do niepodległości Państwa, lecz do umacniania ówczesnego systemu Polski Ludowej. Sąd jako niewiarygodne ocenił twierdzenia wnioskodawcy, zawarte w pkt. 9 odwołania, iż podejmował wszelkie możliwe działania na rzecz działaczy niepodległościowych z czasów PRL - C. J. i M. K., wskazując, że poza gołosłownymi twierdzeniami żadnych dowodów na te okoliczności wnioskodawca nie przedstawił. Sąd Okręgowy ocenił, że postawa jaką odwołujący się zajmował w postępowaniu mogła być spowodowana chęcią formalnego wyczerpania trybu postępowania przed sądami polskimi, aby mógł on w dalszej kolejności wystąpić ze skargą do europejskich organów sądowych, nie zgadzając się nie tylko z decyzją organu rentowego w swojej sprawie, ale także z ideą nowelizacji ustawy dla niego niekorzystnej. Sąd nie podzielając tego stanowiska wnioski w tym zakresie, jako zmierzające do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, oddalił.

Zdaniem Sądu Okręgowy okres nauki wnioskodawcy w Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych bez wątplenia stanowił okres pracy w organach bezpieczeństwa państwa. Sąd podkreślił, że z dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonego wynika jednoznacznie, że na przeszkolenie w Ośrodku (...) wnioskodawca został skierowany w ramach naboru do Departamentu I MSW. Ośrodek ten podlegał Departamentowi I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i zajmował się szkoleniem oficerów dla potrzeb wywiadu. Ukończenie szkolenia, na co wskazują zeznania świadka Z. M., było warunkiem dalszej pracy w wywiadzie. Na podstawie zeznań świadka i samego wnioskodawcy Sąd ustalił, że w trakcie szkolenia wnioskodawca był na stanie Departamentu I MSW i stamtąd pobierał wynagrodzenie. Dalej Sąd Okręgowy zauważył, że Departament I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, istniejący od lat 50-tych, stanowił część Służby Bezpieczeństwa MSW, zajmujący się wywiadem. Zakres pracy oraz regulamin organizacyjny Departamentu I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych określało zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 maja 1970 r. nr (...). Zgodnie zaś z instrukcją w sprawie szczegółowych zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9

grudnia 1989 r. nr (...) Departament I był jednostką operacyjną Służby Bezpieczeństwa. Zasadnicze zmiany w służbach specjalnych nastąpiły na przełomie lat 80 i 90-tych w związku ze zmianą ustroju politycznego w Polsce. Wówczas Departament I MSW został przekształcony w Zarząd Wywiadu i włączony do zorganizowanego w maju 1990 w miejsce Służby Bezpieczeństwa Urzędu Ochrony Państwa. Dodatkowo Sąd wskazał, że omawiany ośrodek istnieje do tej pory, jako ośrodek szkoleniowy powstały na terenie i w budynkach szkoły wywiadu niemieckiego SD, obecnie funkcjonujący pod nazwą ośrodek Szkolenia Agencji Wywiadu, niedalekie lotnisko w S. zapewnia dostęp do jednostki, zaś na przełomie roku 2005/2006 wg raportu Rady Europy byli tam przetrzymywani więźniowie (...).

Powyższe w uznaniu Sądu pozwala uznać Ośrodek (...) za instytucję, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt. 5 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Jako organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. Sąd Okręgowy uznał także Wojewódzki Urząd Spraw Wewnętrznych w Ł. stanowiący komórkę organizacyjną umiejscowioną w strukturze Służby Bezpieczeństwa na co jednoznacznie wskazuje treść zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 grudnia 1989 r. nr (...) w sprawie zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa. Sąd zauważył, że w objętym sporem okresie od 1 czerwca 1984 r. do 12 kwietnia 1990 r. wnioskodawca był zatrudniony w Inspektoracie I Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł. kolejno na stanowiskach starszego inspektora, a od 16 kwietnia 1990 r. kierownika Inspektoratu I. Zdaniem Sądu bezspornym jest, że Wojewódzki Urząd Spraw Wewnętrznych (WUSW) stanowił jednostką terenową MSW a wyodrębniony w jego strukturze Inspektorat I zajmował się wywiadem i podlegał kierownictwu Służby Bezpieczeństwa MSW. Z zeznań słuchanego w sprawie świadka wynika jednoznacznie, że pracownicy Inspektoratu jedynie rezydowali w Komendzie Wojewódzkiej, natomiast w zakresie wykonywanych czynności służbowych podlegali Centrali Wywiadu w W., która przekazywała im instrukcje i rozliczała z pracy. We wskazanym okresie wnioskodawca pozostawał funkcjonariuszem Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł. zachowując ciągłość służby w organach bezpieczeństwa. Pozostawanie do dyspozycji stanowiło standardową procedurę poprzedzającą formalne mianowanie na kolejne stanowiska w Służbie Bezpieczeństwa. Sąd zauważył, że z dokumentacji zawartej w aktach osobowych nie wynika, że wnioskodawca był oddelegowywany do wykonywania czynności służbowych poza pionem Służby Bezpieczeństwa. W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjął, że okres pracy wnioskodawcy w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w Ł. podlegał zaliczeniu do okresu służby w organach bezpieczeństwa państwa.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości wnioskodawca, za pośrednictwem pełnomocnika, zarzucając naruszenie:

1) przepisów prawa materialnego, to jest:

- art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) w związku z art. 13a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) poprzez utrzymanie przez Sąd w mocy decyzji wydanej z naruszeniem przepisów, gdyż zaświadczenie z IPN zostało anulowane z obrotu prawnego a zatem i decyzja wydana na jego podstawie winna zostać wyeliminowana;

- art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990r. oraz treści tych dokumentów poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie;

- art. 15 b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) poprzez jego błędne zastosowanie w stosunku do powoda w zakresie części jego służby;

- art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) poprzez jego niezastosowanie w stosunku do

powoda co do całości służby w Wywiadzie oraz co do pobierania nauki w (...) i Akademii Spraw Wewnętrznych za okres od 21 stycznia 1975 r. do 31 lipca 1975 r. o braku objęcia okresu pobytu w (...) jako okresu służby w SB. Zdaniem skarżącego wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 sierpnia 2013 r. sygn III Aua 1253/12 można odnieść do jego pobytu w (...) w K.;

- art. 33 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) poprzez bezpodstawne, błędne zaliczenie służby w Milicji Obywatelskiej jako służby w organach bezpieczeństwa;

- prawa do własności uregulowanego w załączniku nr 1 do Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, stanowiącej część polskiego porządku prawnego;

2) przepisów prawa procesowego, to jest:

- art. 100 k.p.c. poprzez nie przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w zakresie w jakim sam Zakład Emerytalno - Rentowy MSWiA uwzględnił odwołanie naliczając powodowi podwyższenie emerytury za lata pracy za okresy pracy po odejściu ze służby w (...);

- art. 232 k.p.c. poprzez rezygnację sądu z przeprowadzenia dowodów z urzędu, w sytuacji gdy stan sprawy powyższe uzasadniał, a odwoływanie się sądu do zapisów internetowych nie stanowiących źródeł prawa;

- art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, to jest nie wyjaśnienie przez sąd kwestii pobytu w (...), brak ustaleń czy jednostka ta podlega art. 2 ustawy lustracyjnej;

- sprzeczność faktów podanych jako podstawa rozstrzygnięcia z dowodami w sprawie. Skarżący podniósł, że zarówno on sam jak i świadek Z. M. zeznawali, że podczas pobytu w (...) wynagrodzenie otrzymywał ze szkoły, tymczasem Sąd przyjął, iż pensję płacił wnioskodawcy pracodawca;

- art. 477¹³ k.p.c. poprzez brak umorzenia postępowania w zakresie w jakim organ emerytalny uwzględnił wnioski powoda o zaliczeniu do emerytury lat przepracowanych po odejściu ze służby;

- art. 309 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i oparcie się na dowodzie niedopuszczonym w toku postępowania, to jest wypisie z W..

Wskazując na powyższe ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i przywrócenie prawa do emerytury w wysokości 80 % podstawy wymiaru, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu skarżący przede wszystkim podniósł zarzut braku wyjaśnienia charakteru swojego pobytu w Ośrodku (...). Wskazał, że odbywając naukę w Studium (...) w Ośrodku (...), chociaż formalnie pozostawał w stosunku służby i zachował status funkcjonariusza, to nie realizował zadań przynależnych do określonego stanowiska służbowego, a tym samym zdaniem skarżącego nie można uznać, że w okresie od 25 sierpnia 1978 r. do 12 lipca 1979 r. pełnił służbę w organie bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art.15b ust. 1 ustawy.

Zdaniem skarżącego Sąd nie wyjaśnił także, dlaczego do prac w Służbie Bezpieczeństwa zaliczył pracę w Wywiadzie PRL, a swoje ustalenia w tym zakresie oparł na danych zawartych w Internecie (stronie (...)). Skarżący powołał się na orzecznictwo, zgodnie z którym katalog instytucji wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 (...) należy rozumieć ściśle, przy uwzględnieniu zapisu ust. 3 zgodnie z którym jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. W kontekście tych przepisów, zdaniem skarżącego nie sposób jest uznać, że służba w przedstawicielstwie terenowym Departamentu I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Inspektoratu I rezydującego w WUSW w Ł. stanowi służbę w organach bezpieczeństwa państwa,

gdyż nie ma dowodu, że wywiad Departamentu I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz jego przedstawicielstwa terenowe zostały zlikwidowane z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa, tym bardziej że w nowej strukturze (...) wywiad jako Zarząd Wywiadu nadal istnieje. Powyższe, zdaniem skarżącego dowodzi, że Departament I - Departament Wywiadu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dniem 10 maja 1990 r. nie został zlikwidowany. W konsekwencji, skarżący skonstatował, że Departament I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nie był instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa, lecz stanowił jednostkę organizacyjną MSW a dyrektor podlegał bezpośrednio ministrowi spraw wewnętrznych. Dodatkowo skarżący podniósł, że nawet gdyby przyjąć, że Departament I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych był instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa, to i tak nie może on być traktowany jako organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. skoro nie został rozwiązany z mocy prawa w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa. Skarżący podniósł, że Departament I MSW prawnie przestał istnieć pod koniec 1989 roku, a zatem nie istniał w chwili utworzenia (...), a konsekwencji nie podlegał rozwiązaniu, bo nie mógł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest bezzasadna.

Przedmiotem sporu była prawidłowość decyzji z dnia 1 sierpnia 2012 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., którą dokonano ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej J. S. (1) w ten sposób, że za okres od 1 maja 1973 r. do 12 kwietnia 1990 r. obniżono ubezpieczonemu wskaźnik podstawy wymiaru emerytury z 2,6 % do 0,7 %. Podstawę do wydania decyzji stanowiła informacja o przebiegu służby z dnia 28 czerwca 2012 r. nr (...), nadesłana przez Instytut Pamięci Narodowej, z której wynikało, że w okresie od 1 maja 1973 r. do 12 kwietnia 1990 r. J. S. (1) pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów. Apelujący zakwestionował ustalenie Sądu Okręgowego w taki zakresie w jakim do służby w organach bezpieczeństwa państwa został zakwalifikowany: 1) okres studiów podyplomowych w Akademii Spraw Wewnętrznych odbywanych w okresie od 21 stycznia 1975 r. do 31 lipca 1975 r.; 2) okres szkolenia w Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w K. w okresie czasu od 25 sierpnia 1978 r. do 12 lipca 1979 r.; 3) okres służby w Inspektoracie I Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł., którą to służbę w tej jednostce wnioskodawca pełnił od 1 grudnia 1982 r. do 12 kwietnia 1990 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, wszechstronnie także rozważył i ocenił dowody zgromadzone w sprawie, respektując zasady wskazane w art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., a także w art. 236 k.p.c. Nie sposób także uznać, że wydając orzeczenie w sprawie Sąd Okręgowy naruszył, co podnosił apelujący, art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów oraz art. 15 ust. 1 i art. 15 b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, zaliczając wyżej wskazane okresy do okresów służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r.

Przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 15b ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 667, z późn. zm.) w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990.

Jednocześnie żadna z tych ustaw nie uzależnia zastosowania przepisu art. 15b ust. 1 pkt 1 od oceny charakteru służby w organach bezpieczeństwa, to jest pełnienia służby na określonym stanowisku czy wykonywania określonych czynności lub zadań (podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2013 r. sygn. III AUa 3639/12, opubl. LEX nr 1441127, a także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. III AUa 1352/13, opubl. LEX nr 1461035). Zatem warunkiem zastosowania przepisu art. 15b ust. 1 pkt 1 jest tylko ustalenie, że ubezpieczony pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, a nie ocena jej charakteru. Ustawodawca nie uzależnił bowiem zastosowania przelicznika 0,7 % podstawy wymiaru od zakresu obowiązków i faktycznie wykonywanych działań na stanowisku pracownika służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, a jedynie od samego faktu zatrudnienia w organach bezpieczeństwa państwa.

W art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jednolity Dz.U. z 2013, poz. 1388) wskazano, że organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są:

- 1)Resort (...) Komitetu (...);
- 2)Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego;
- 3)Komitet do (...);
- 4)jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954 r.;
- 5)instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych;
- 6)Akademia Spraw Wewnętrznych;
- 7)Zwiad Wojsk Ochrony P.;
- 8)Zarząd Główny (...) Wewnętrznej jednostek wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki;
- 9)Informacja Wojskowa;
- 10)Wojskowa Służba Wewnętrzna;
- 11) Zarząd (...) S. Generalnego Wojska Polskiego;
- 12)inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych.

Zgodnie zaś z art. 5 ust. 3 ustawy jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.

Jak wynika z materiału dowodowego sprawy, w szczególności akt osobowych nadesłanych przez IPN, J. S. (1) w okresie od 1 maja 1973 r. do 31 lipca 1977 r. pracował w Wydziale III jako inspektor a od 1 sierpnia 1977 r. do 29 czerwca 1978 r. w Wydziale III-A jako starszy inspektor, to jest jednostkach ulokowanych w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej. W czasie od 21 stycznia 1975 r. do 3 sierpnia 1975 r. wnioskodawca był zaliczony w nieetatowy stan studentów Studium (...) Spraw Wewnętrznych w Ś. – studia ukończył z dniem 31 lipca 1975 r. Następnie od 30 czerwca 1978 r. pozostawał w dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Departamentu Kadr, a od 1 lipca 1978 r. był inspektorem w Departamencie I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. W między czasie, w okresie od

25 sierpnia 1978 r. do 12 lipca 1979 r., wnioskodawca był na stanie słuchaczy Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w K.. Od 20 września 1979 r. wnioskodawca został przeniesiony do dyspozycji komendanta Komendy (...)w Ł., gdzie od 1 października 1979 r. zajmował stanowisko starszego inspektora najpierw w Wydziale III, a od 1 lipca 1982 r. w Wydziale III-1. W Wydziale III-1 wnioskodawca był zatrudniony do 30 listopada 1983 r., przy czym z dniem 1 sierpnia 1983 r. na skutek przemianowania nastąpiła zmiana jednostki podstawowej z Komend Wojewódzkich Milicji Obywatelskiej w Wojewódzkie Urzędy Spraw Wewnętrznych. Ubezpieczony w okresie od 1 grudnia 1983 r. do 12 kwietnia 1990 r. pracował najpierw jako starszy inspektor, a następnie p.o. kierownika w Inspektoracie I Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł.. Według informacji o przebiegu służby wystawionej przez Instytutu Pamięci Narodowej w dniu 28 czerwca 2012 r. (k. 12 akt ZUS i k. 114 akt sprawy), wydanej na mocy art. 13a ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, dane dotyczące późniejszego okresu służby przypadającego po dniu 12 kwietnia 1990 r. zostały zanonimizowane przez poprzedniego dysponenta akt. Na marginesie tylko, zaznaczenia wymaga, że w związku z ujawnieniem nowych dokumentów dotyczących ubezpieczonego, znajdujących się w zasobach archiwum, IPN wystawił nową informację potwierdzającą służbę J. S. (1) w okresie do dnia 31 lipca 1990 r.

Odnosząc się do spornego okresu od 21 stycznia 1975 r. do 31 lipca 1975 r., kiedy to J. S. (1) był słuchaczem Studium (...) Spraw Wewnętrznych w Ś., stwierdzić należy, że okres ten Sąd pierwszej instancji w sposób jak najbardziej prawidłowy zaliczył skarżącemu do okresu służby w organach bezpieczeństwa państwa. Zważyć należy, że w spornym okresie od 21 stycznia 1975 r. do 31 lipca 1975 r. J. S. (1) nie był etatowym słuchaczem (...) w Ś., lecz pozaetatowym co oznacza, że nadal pełnił służbę w Wydziale III Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej. Tej okoliczności wnioskodawca w postępowaniu przed Sądem I instancji nie kwestionował, a nadto znajduje ona potwierdzenie w dokumentach złożonych do akt sprawy. Tym samym okres szkolenia odwołującego w Akademii Spraw Wewnętrznych odbywany przy jednoczesnym zatrudnieniu w strukturach Milicji Obywatelskiej, podległej instytucjom centralnym Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jest okresem służby w organach bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 (...).

Podobnie okres od 25 sierpnia 1978 r. do 12 lipca 1979 r., kiedy to wnioskodawca był na stanie słuchaczy Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w K., równocześnie będąc zatrudnionym na stanowisku inspektora w Departamencie I MSW, oraz okres pełnienia służby na wcześniej wymienionych stanowiskach starszego inspektora i kierowniczym w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej, jak również w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w Ł., zalicza się do służby w organach bezpieczeństwa o jakich mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Istniejący w strukturze Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Departament I stanowił jednostkę Służby Bezpieczeństwa MSW, zajmującą się wywiadem. Jak wynika z § 4 zarządzenia nr 0045/70 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 maja 1970 r. w sprawie zakresu pracy oraz regulaminu organizacyjnego Departamentu I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w skład (...) wchodziły: 1) Centrala Departamentu I MSW, wśród których były jednostki operacyjne (m.in. Inspektorat I) i jednostki ogólnodepartamentalne (m.in. Ośrodek (...)), 2) jednostki za granicą kraju, 3) karda w krajowych instytucjach. Ponadto, Sąd Apelacyjny ustalił, że na mocy zarządzenia nr 00102 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 grudnia 1989 r. w sprawie zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa prowadzenie działalności wywiadowczej zostało przyznane wyłącznie Departamentowi I MSW oraz odpowiadającym mu komórkom (stanowiskom) organizacyjnym Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych - § 5 ust. 1. Według stanowiącej załącznik do tego zarządzenia instrukcji w sprawie szczegółowych zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa jednostkami operacyjnymi Służby Bezpieczeństwa MSW były: Departament I, Departament II, Departament Ochrony Konstytucyjnego Porządku Państwa, Departament Ochrony (...), Departament Studiów i (...) oraz odpowiadające im komórki (stanowiska) organizacyjne WUSW ((...)) i (...) (równorzędne) - § 1 ust. 1.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe dokumenty pozwalają na jednoznaczne ustalenie, że Departament I, w którym J. S. (1) bezsprzecznie pełnił służbę, stanowił integralną część Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Istniejące w latach 1983 – 1990 Wojewódzkie Urzędy Spraw Wewnętrznych, stanowiące jednostki terenowe Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, podlegały Komendzie Głównej Milicji Obywatelskiej w zakresie działań MO oraz kierownictwu Służby Bezpieczeństwa MSW w zakresie działań SB. Tak więc i służba pełniona przez

wnioskodawcę w znajdujących się w strukturze Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych (a wcześniej Komend Wojewódzkich Milicji Obywatelskiej) Wydziale III, Wydziale III-1 i Inspektoracie I, bezsprzecznie wchodzących w skład Służby Bezpieczeństwa, co potwierdził w swoich zeznaniach sam J. S. (1) i świadek Z. M., jest pracą w strukturach Milicji Obywatelskiej i urzędach spraw wewnętrznych, podległych instytucjom centralnym Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a zatem w organach bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy.

W myśl przytoczonego wyżej ust. 3 art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 (...) jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. Urząd Ochrony Państwa został utworzony na mocy ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r., która weszła w życie z dniem 10 maja 1990 r. (tekst jedn.: Dz. U. z 1999 r. Nr 51, poz. 526 z późn. zm.). Na mocy art. 130 tej ustawy Minister Spraw Wewnętrznych miał zorganizować Urząd Ochrony Państwa w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Natomiast jak stanowił art. 129 ustawy „Z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa Służba Bezpieczeństwa zostaje rozwiązana a dokumenty, mienie oraz etaty pozostające dotychczas w dyspozycji Służby Bezpieczeństwa Minister Spraw Wewnętrznych przekazuje nowo utworzonym organom centralnym, zgodnie z ich kompetencjami”. Zatem, wobec rozwiązania Służby Bezpieczeństwa zadania realizowane przez Departament I oraz odpowiadające mu komórki organizacyjne Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych, nie były już realizowane w dotychczasowych strukturach a nowych, powstałych po transformacji. Utworzenie nowych jednostek organizacyjnych w Urzędzie Ochrony Państwa oraz Komendzie Głównej Policji, które przejęły zadania poprzednich jednostek (zadania związane z wywiadem przejął Zarząd Wywiadu Urzędu Ochrony Państwa), w ramach rozdzielenia kompetencji, o czym mowa w art. 129 ust. 2 i art. 130 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa, nie oznacza zachowania wyżej wymienionych jednostek w dotychczasowym, niezmienionym stanie formalno-prawnym.

W świetle powyższych dokumentów informacja Instytutu (...) o przebiegu służby z dnia 28 czerwca 2012 r., znajduje prawne uzasadnienie. Okoliczność, że po wydaniu informacji z dnia 28 czerwca 2012 r., w oparciu o którą Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., wydał skarżoną decyzję z dnia 1 sierpnia 2012 r., Instytut Pamięci Narodowej zmienił zawartą w niej informację, co nastąpiło przez anulowanie uprzednio wystawionej i wydanie nowej, nie mogła sama w sobie stanowić podstawy do zmiany czy uchylecia decyzji organu rentowego, czego domagał się skarżący. Dokument ten nie był bowiem wiążący ani dla organu rentowego ani dla weryfikującego wymieniona decyzję sądu co do faktu (przebiegu służby), jak i co do oceny prawnej, czy praca wnioskodawcy w wyżej wymienionych jednostkach stanowiła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów. Na zasadę niezwiązania organu rentowego i sądu powszechnego informacją IPN wskazał Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu do wyroku z dnia 11 stycznia 2012 r. sygn. K 36/09 (OTK-A 2012/1/3), stwierdzając, że informacja o przebiegu służby byłego funkcjonariusza organów bezpieczeństwa PRL, podlega nie tylko weryfikacji w postępowaniu przed właściwym organem emerytalnym, ale przede wszystkim podlega wszechstronnej kontroli sądowej w postępowaniu wyjaśniającym. W konsekwencji podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) (Dz. U. z 2009 r., Nr 24, poz.145), uznać należy za chybiony, tym bardziej w sytuacji gdy w nowo wydanej informacji o przebiegu służby nr (...) Instytut Pamięci Narodowej stwierdził, że służbę w organach bezpieczeństwa państwa wnioskodawca pełnił w okresie od 1 maja 1973 r. do 31 lipca 1990 r., a zatem w wymiarze co do przebiegu służby szerszym niż poprzednio.

Reasumując, wymieniony w informacji IPN o przebiegu służby z dnia 28 czerwca 2012 r. okres od 1 maja 1973 r. do 12 kwietnia 1990 r. podlegał zaliczeniu do służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów.

Sąd Okręgowy nie naruszył zatem wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego, w tym przepisów (...) Deklaracji Praw Człowieka. Apelant zresztą nie sprecyzował na czym naruszenie przepisów tej ostatniej miałyby polegać. Wskazać natomiast w tym miejscu trzeba, że przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) były przedmiotem kontroli Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w S. przez pryzmat ich zgodności z przepisami Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w tym z art. 1 Protokołu Nr (...) do tej Konwencji, który odnosi się do ochrony mienia, a także - zdaniem Trybunału - ochrony świadczeń emerytalnych. W decyzji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 14 maja 2013 r. nr (...) (w sprawie A. C. i innych przeciwko Polsce) Trybunał zaaprobował polskie przepisy zmniejszające przywileje emerytalne osób zatrudnionych w instytucjach komunistycznego Państwa służących niedemokratycznemu reżimowi. Podkreślił, że służba takich osób w tajnej policji stworzonej w celu naruszania praw człowieka chronionych przez Konwencję, zezwala na zmniejszenie ich świadczeń emerytalnych. Trybunał nie podzielił poglądu skarżących, zgodnie z którym ich prawa emerytalne, raz przyznane, są nienaruszalne i nie podlegają zmianom. Na podstawie art. 1 Protokołu nr (...) uprawnienia ustawodawcze Państwa obejmują zmniejszenie lub zmianę wysokości świadczeń wypłacanych z systemu zabezpieczenia społecznego. A fortiori Państwa mogą znieść, realizując uzasadniony prawnie cel, istniejącą nierówność pomiędzy uprzywilejowanymi świadczeniami emerytalnymi przyznanym konkretnej grupie i postrzeganymi jako niesprawiedliwe i nadmierne w porównaniu do świadczeń wypłacanych z powszechnego systemu zabezpieczenia społecznego zwykłym świadczeniobiorcom. W podsumowaniu Trybunał stwierdził, że polska Konstytucja chroni prawa nabyte pod warunkiem, iż zostały one nabyte sprawiedliwie. Przywileje nabyte w drodze naruszenia zasad sprawiedliwości nie mogą stać się źródłem uzasadnionej prawnie ekspektatywy bezwarunkowej ochrony. Skarżący nie mogli zatem w uzasadniony prawnie sposób oczekiwać, iż przywileje przyznane im przez ustrój komunistyczny będą w każdych warunkach nieodwołalne (opubl. LEX nr 1324219).

Kierując się wskazaną argumentacją Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty skarżącego zawarte w apelacji zawierają jedynie jego swoistą interpretację powołanych przepisów i nie mają żadnego odniesienia w stosunku do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego i prawidłowo zastosowanych odpowiadających mu przepisów prawa materialnego. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w Łodzi, działając na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.